

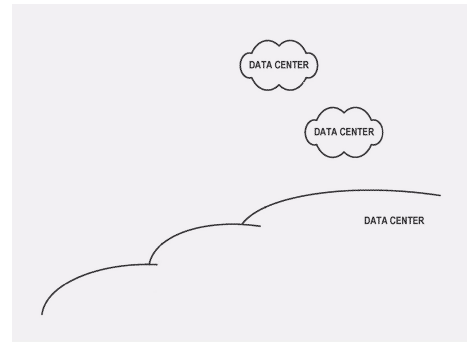
Mario Santamaria

Remote Hands

10.6.22 > 25.6.22

Inauguració: Divendres 10 de Juny de 17:00 a 21:00h.

Mario Santamaria explora en aquesta exposició l'absoluta dicotomia entre la il·lusòria immaterialitat de les dades representades pel núvol i la realitat material necessària per sostenir i guardar tota la informació transmesa en internet. Per això, exposa 52 dels núvols part de la sèrie *Cloudplexity*, començada el 2019, que investiga les representacions d'internet dins de l'arxiu de patents dels EUA des del 1979.

Però no es la sèrie qui dona el nom a l'exposició. Ho dona un servei de centres d'emmagatzematge, que fan manteniments remots en les màquines dels seus clients, "Remote hands", mans alienes. D'aquesta manera, Santamaria assenyala que allò concret, els centres d'emmagatzematge i no l'abstracte, la noció aliena del núvol, es qui té prioritat.

Internet està plena de allò àlien. Ens aliena de la realitat material que ens envolta i del fet que ella mateixa participa del món concret, ple de cables i computadores i màquines i centres d'emmagatzematge, per poder existir com el ciberespai que coneixem com el núvol. La materialitat del temps digital acostuma a passar desapercebuda a causa de la rapidesa en què semblen viatjar les dades.

Amb aquesta exposició proposem posar entre parèntesis aquesta aparença, a través d'un diàleg de peces relacionades a la materialitat, la visibilitat i la representació de l'internet. Proposem desvetllar allò que està de cara a nosaltres: Les dades no ascendeixen a internet, descendeixen al hardware. L'exposició també està composta d'una instal·lació. *Underdesk*, que conté cables i una taula feta núvol, amb una hamaca de cara a una computadora, que transmet un vídeo recorrent el camí de les dades fins a arribar a l'exposició.

Cloudplexity, 2019, impressió digital termopelada sobre fusta, 21 x 30 cm.

La sèrie consisteix en 300 peces. En recórrer l'arxiu de patents es pot veure com el diagrama del núvol no para de multiplicar-se, contenint diverses reformulacions de la connectivitat i ens mostra la dificultat per definir formalment la realitat de l'internet.

Underdesk, 2022, escriptori amb morter ignífug, braç metàl·lic, pantalla i hamaca de niló, dimensions variables.

Per mitjà de preses fotogràfiques panoràmiques s'ha creat un itinerari digital del traçat de cables que porten la connexió a internet a l'interior de la galeria. Aquesta digitalització es navega des d'una instal·lació composta per un escriptori i una hamaca que permet a l'espectador acostar-se a baix de la taula.

Esta exposició forma part de ISEA2022* (Extended Program)

* ISEA2022, Barcelona: 27th International Symposium on Electronic Art / 10-16 Juny 2022

Mario Santamaría (Burgos, 1985). La pràctica artística de Mario Santamaría estudia el fenomen de l'observador contemporani, atenent a dos processos, les pràctiques de representació i la visió de les màquines o la mediació. Utilitzant diferents tàctiques com l'apropiació, el remake o l'embalatge, el seu treball involucra diferents camps com el conflicte, la memòria, la virtualitat o la vigilància. Cofundador de l'espai Trama34 (2016) en L'Hospitalet de Llobregat i docent en la Universitat Elisava de Barcelona, per molts anys ha sigut col·laborador del festival The Influencers i comisari dels Internet Yami-Ichi (Internet Black Market) en CCCB y Matadero Madrid. Ha sigut artista resident en Hangar Barcelona, HISK Gantes o Sarai Nueva Delhi i finalista del prestigiós premi Post-Photography Prototyping de Fotomuseum Winterthur. El seu treball s'ha exposat en institucions com: MACBA Barcelona, ZKM Karlsruhe, WKV Stuttgart, C/O Berlín, La Casa Encendida Madrid, CENART México, Or Gallery Berlín, Arebyte Londres i Aksioma Liubliana, entre d'altres.

Símbols i Circuits

En una comèdia d'Aristòfanes, Sòcrates (que s'ha penjat en una cistella per a elevar els seus pensaments i airejar-los), s'esforça a convèncer al seu interlocutor que a l'Olimp només habiten els núvols, "grans deesses per als homes lliures de l'esclavitud del treball; elles ens porten intel·ligència, el discurs i l'enteniment, la fantasia i el circumloqui, l'atac i el contraatac".

Aristòfanes va escriure Els núvols per a ridiculitzar als sofistes, aquells mestres de retòrica experts a defensar una cosa i la contrària sense necessitat de parar-se a prendre aire. L'ensuperbiment de les boires i les borrasques és, clar, un acudit. Qui s'atreviria a adorar a uns ens tan comuns, tous i canvians?

Ignoro si el teatre antic fa furor entre els informàtics i programadors o si ells es van creure aquelles promeses nebuloses de Sòcrates. Ah, la intel·ligència; oh, el circumloqui. Les dades, intangibles com els àngels o els bacils de còlera, van viure molt de temps la vergonya de l'emmagatzematge físic, com a conserves en un armari de rebost. Afortunadament, gràcies als progressos de la tecnologia i l'enginy, s'han emancipat i, com diu Homer del déu Hermes, "els seus peus no trepitgen el sòl, sinó que caminen sobre els caps dels homes".

Tot està enlloc: al·leluia. En qualsevol segon i latitud, un telèfon pot invocar les dades que el seu amo necessiti, i aquests li cauran en la pantalla com si fossin manà del cel. Ràpid, net i misteriós. Mitjançant icones esponjoses i enginyoses ardides amb la nomenclatura, els usuaris s'obliden, màgicament, dels servidors recalfats, les soldadures, els microconnectors i la sagnant explotació minera del cobalt i el coltan. El núvol, que habita en profunditats industrials, sorolloses i refrigerades, se'ns figura etèria i benigna: custòdia els nostres records, facilita el nostre treball i ens assisteix en qualsevol necessitat. A la Divina Provisió li ha sortit competidor.

Però no hi ha boira que no tingui un revers tenebrós. La boira londinenca va enverinar a dotze mil persones l'any 52 i, de pas, va provocar una ona d'assalts i robatoris. Setanta anys abans, Jack l'Esbudellador va impartir les seves lliçons d'anatomia sota aquesta mateixa gruix. Correggio va pintar a Júpiter com un nuvolot que cenyeix las sevas mans en la cintura de la donzella Ío, *affaire* que li portaria tota classe de desgràcies. El núvol sempre t'aconsegueix i el seu poder ubic i inaprehensible ens murmura una cançó mefistofèlica: estaré sempre disponible, perquè sempre estaràs connectat.

Sempre que la tecnologia es posa mística refermen les desgràcies.

Joaquín Jesús Sánchez, Juny 2022